

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 827/2014-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 26. novembra 2014 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosa, zo sudkyne Ľudmily Gajdošikovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcu Lajosa Mészárosa predbežne prerokoval sťažnosť J. S., zastúpeného advokátkou JUDr. Emíliou Korčekovou, Advokátska kancelária, L. Novomeského 25, Pezinok, pre namietané porušenie jeho základných práv podľa čl. 17 ods. 2 a 5 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 5 ods. 3 a 4 a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 39618/2014-61/D/316 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť J. S. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 4. novembra 2014 doručená sťažnosť J. S. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 17 ods. 2 a 5 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 5 ods. 3 a 4 a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Ministerstva

spravodlivosti Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo spravodlivosti“) v konaní vedenom pod sp. zn. 39618/2014-61/D/316.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ podal listom z 1. júna 2014, doplneným listami zo 4. a 9. júna 2014, ministrovi spravodlivosti podnet na podanie dovolania proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 4 Tos 51/2014 z 15. mája 2014 v spojení s uznesením Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 5 T 52/09 zo 14. apríla 2014, ktorým bol vzatý do väzby. Sťažovateľ namieta, že do podania sťažnosti ústavnému súdu nebol jeho podnet preskúmaný a nebolo podané dovolanie. Podľa jeho názoru je ministerstvo spravodlivosti bezdôvodne nečinné a týmto postupom marí aj konanie o jeho sťažnosti vedené ústavným súdom pod sp. zn. Rvp 6105/2014, v dôsledku čoho *„sťažovateľ nemôže dosiahnuť rozhodnutia o zrušení napadnutých rozhodnutí a prepustenia z nezákonnej väzby na slobodu“*.

Sťažovateľ podal ministerstvu spravodlivosti listom z 19. augusta 2014 aj sťažnosť na prietahy v jeho postupe a vybavenie podnetu urgoval aj prostredníctvom obhajcu podaním z 10. septembra 2014. Odpoveď ministerstva spravodlivosti na jeho sťažnosť v prípise z 8. októbra 2014 považuje za účelovú. Konanie o podnete presahujúce dobu piatich mesiacov je podľa sťažovateľa porušením jeho v sťažnosti označených práv.

Sťažovateľ doplnil sťažnosť podaním doručeným 13. novembra 2014, v prílohe ktorého predložil prípis ministerstva spravodlivosti z 30. októbra 2014, ktorým bol upovedomený o výsledku preskúmania jeho podnetu a o jeho odložení. Sťažovateľ uviedol, že sa so spôsobom a výsledkom vybavenia podnetu nestotožňuje, v nadväznosti na to ale nedoplnil petit svojej sťažnosti.

Na základe týchto skutočností sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd nálezom rozhodol:

„1. Ministerstvo spravodlivosti SR v konaní č. 39618/2014-61/D-316 porušilo základné práva J. S. zaručené v čl. 17 ods. 2, ods. 5, čl. 48 ods. 2 Ústavy SR a práva

zaručené v čl. 5 ods. 3, ods. 4, čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

2. *Ministerstvu spravodlivosti Slovenskej republiky sa prikazuje, aby v konaní č. 39618/2014-61/D/316 konalo bez zbytočných prieťahov.*

3. *J. S. priznáva finančné zadošťačenie v sume 5 000,00 eur, ktoré je Ministerstvo spravodlivosti povinné vyplatiť mu do dvoch mesiacov od právoplatnosti nálezu.*

4. *J. S. priznáva úhradu trov konania v sume 369,58 eur, ktoré je Ministerstvo spravodlivosti SR povinné zaplatiť na účet jeho právnej zástupkyne advokátky JUDr. Emílie Korčekovej do dvoch mesiacov od právoplatnosti nálezu.“*

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu ide o zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03). Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť možno považovať takú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mal preskúmať po jej prijatí na ďalšie konanie (napr. II. ÚS 70/00, IV. ÚS 66/02, I. ÚS 56/03, III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 218/07, III. ÚS 214/2010).

Sťažovateľ namieta, že k porušeniu jeho základného práva na osobnú slobodu a práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov došlo prietahmi v postupe ministerstva spravodlivosti pri preskúmaní jeho podnetu na podanie dovolania proti rozhodnutiu o vzatí do väzby. Následkom namietaného porušenia má byť pretrvávajúce pozbavenie osobnej slobody sťažovateľa nezákonnou väzbou. Z argumentácie v sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ považuje vybavenie jeho podnetu na podanie dovolania za podmienku prístupu k ďalšiemu právnomu prostriedku, ktorý má k dispozícii na ochranu svojich práv, ktorou je sťažnosť ústavnému súdu.

Ústavný súd vychádzal pri posúdení sťažnosti zo svojej ustálenej judikatúry, podľa ktorej mimoriadne opravné prostriedky, ktoré sťažovateľ nemôže uplatniť osobne, nemožno považovať za účinné právne prostriedky nápravy, ktoré sú mu priamo dostupné, a ich vyčerpanie teda nie je podmienkou prípustnosti sťažnosti (napr. II. ÚS 357/06, IV. ÚS 323/07, IV. ÚS 277/08, III. ÚS 214/2010). Podnet na podanie dovolania podľa § 369 ods. 1 Trestného poriadku nie je riadnym ani mimoriadnym opravným prostriedkom a z hľadiska trestného procesného práva ho možno považovať iba za informáciu ministrovi spravodlivosti ako oprávnenému na jeho podanie, ktorá bez ďalšieho nezakladá zákonom ustanovené právne dôsledky. Ustanovenie § 369 ods. 1 Trestného poriadku neukladá povinnosť (nevzniká právny nárok) vyhovieť podnetu. Je na úvahe ministra spravodlivosti

posúdiť a rozhodnúť, či podá, alebo nepodá dovolanie (táto úvaha je vylúčená iba v prípade, ak zistí, že zákonné podmienky na podanie dovolania sú splnené). Oprávnenie na podanie podnetu na podanie dovolania nemôže mať preto charakter práva, ktorému je poskytovaná ústavnoprávna ochrana (napr. m. m. I. ÚS 585/2012, II. ÚS 268/2012, IV. ÚS 471/2011, III. ÚS 435/2010, III. ÚS 214/2010).

Sťažovateľovi nevyplývalo z podania podnetu právo na podanie dovolania ministrom spravodlivosti. S podaním podnetu je spojené len právo podávateľa podnetu, aby sa ním minister spravodlivosti zaoberal, resp. aby ho upovedomil podľa § 369 ods. 6 Trestného poriadku o tom, že o podnete konať nebude, pretože nie je osobou, ktorej zákon priznáva právo na jeho podanie.

Ministerstvo spravodlivosti preskúmaním podnetu sťažovateľa zistilo, že nie sú splnené podmienky na podanie dovolania, o čom sťažovateľa upovedomilo, čím došlo k naplneniu práva sťažovateľa spojeného s podaním podnetu. Argumentácia sťažovateľa, ktorou poukazuje na nedodržanie lehôt, ktoré sa vzťahujú na súdny prieskum pozbavenia osobnej slobody, je zjavne neaplikovateľná na konanie, ktorého predmetom je preskúmanie opodstatnenosti podnetu a jeho výsledkom nie je rozhodnutie o osobnej slobode, ale rozhodnutie podať alebo nepodať návrh na súdne konanie, v ktorom sa bude o tejto otázke rozhodovať.

Podanie podnetu ministrovi spravodlivosti na podanie dovolania z dôvodu podľa § 371 ods. 2 Trestného poriadku nie je podmienkou prípustnosti sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy proti rozhodnutiu o väzbe, čoho si je sťažovateľ vedomý napriek svojmu tvrdeniu v sťažnosti. Dôkazom toho je, že 27. mája 2014 (t. j. ešte pred podaním podnetu ministrovi spravodlivosti) podal sťažnosť ústavnému súdu, ktorou napadol aj uznesenie krajského súdu sp. zn. 4 Tos 51/2014 z 15. mája 2014 v spojení s uznesením okresného súdu sp. zn. 5 T 52/09 zo 14. apríla 2014, ktorým bol vzatý do väzby. Ústavný súd rozhodol o sťažnosti uznesením sp. zn. II. ÚS 419/2014 z 24. júla 2014 tak, že ju odmietol v celom rozsahu.

Na základe týchto skutočností ústavný súd sťažnosť sťažovateľa odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Pretože ústavný súd sťažnosť odmietol v celom rozsahu, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími v nej uvedenými požiadavkami sťažovateľa.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. novembra 2014